

Arrest

nr. 159 256 van 23 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X
 6. X
 7. X
 8. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, X, X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies) eveneens van 6 maart 2013. Deze beslissingen werden op 2 juli 2013 aan verzoekers ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 juli 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 mei 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 11 januari 2012 verklaarde de gemachtigde deze verblijfsaanvraag onontvankelijk.

Op 2 maart 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers.

Op 5 april 2012 dienden verzoekers een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 25 juli 2012 verklaarde de gemachtigde deze verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 25 juli 2012 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekers.

Op 1 februari 2013 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 6 maart 2013 verklaarde de gemachtigde deze verblijfsaanvraag met toepassing van artikel 9ter, §3, °5 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 01.02.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

C., M. (...) M., N. (...), + kinderen:

M., L., ° (...)1997, M., M. ° (...) 1999 M., Y., ° (...)2002, M., K., ° (...)2007, M. B., ° (...)2007, M., D. ° (...)2013

Nationaliteit: Marokko

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 25.07.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 05.04.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 05.04.2012. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 25.07.2012 werd reeds geoordeeld dat de aandoening(en) van betrokkene niet direct levensbedreigend zijn. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

Op 6 maart 2013 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) aan tweede verzoekster en haar minderjarige kinderen.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van (...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

C., M. (...), nationaliteit Marokko + kinderen:

M., L., ° (...)1997, M., M. ° (...) 1999 M., Y., ° (...)2002, M., K., ° (...)2007, M. B., ° (...)2007, M., D. ° (...)2013

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.

□ In toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 25.07.2012, betekend op 09.10.2012.

Inreisverboden

□ In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 25.07.2012, betekend op 09.10.2012.”

Op 6 maart 2013 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) aan eerste verzoeker.

Dit is thans de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van (...), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M., N. (...), nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een geldig visum.

□ In toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 25.07.2012, betekend op 09.10.2012.

Inreisverboden

□ In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 25.07.2012, betekend op 09.10.2012.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat verzoekers M., L. (geboren in 1997), M., M. °(geboren in 1999), M., Y. (geboren in 2002), M., K. (geboren in 2007), M. B. (geboren in 2007), en M., D. (geboren in 2013), als minderjarigen op het moment dat onderhavig beroep werd ingediend niet over de vereiste bekwaamheid beschikten om zonder vertegenwoordiging, een annulatieberoep en een vordering tot schorsing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) in te stellen. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de ouders van de derde tot en met achtste verzoeker optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing, die er een *accessorium* van is, zijn bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre deze uitgaan van de voornoemde minderjarige kinderen (RvS. 15 februari 2006, nr. 155.037).

2.2. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden (bijlages 13sexies). Hij stelt dat een eventuele schorsing van deze beslissingen niets

afdoet aan de illegale verblijfstoestand van verzoekers, aangezien zij op 2 maart 2012 en op 25 juli 2012 reeds bevelen om het grondgebied te verlaten ontvingen die thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn.

De Raad stelt vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM en 47 van het Handvest vereisen immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cfr. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich dus niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals onder meer weerspiegeld in artikelen 74/13 en 74/17 van de Vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt immers dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet vermeldt elementen inzake non-refoulement waarmee eveneens rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel.

Verzoekers voeren een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Een onderzoek ten gronde van dit middel dringt zich op. Verweerder kan niet vooruitlopen op dit onderzoek door de Raad. Het feit dat het om herhaalde bevelen gaat, doet hieraan geenszins afbreuk daar er zich tussen de afgifte van het vorig bevel en de thans bestreden bevelen relevante ontwikkelingen kunnen hebben voorgedaan, die zich verzetten tegen de wettigheid van de afgifte ervan.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Aangaande de eerste bestreden beslissing

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij lichten dit middel toe als volgt:

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

In casu is de motivering gebrekkig daar er louter gebruik gemaakt wordt van standaardformuleringen die geenszins kunnen overtuigen. Zij zijn immers onvoldoende gestoeld op de individuele problematiek van verzoekster.

Verzoekster kampt immers met ernstige gezondheidsproblemen.

Verzoekster is zwaar depressief en heeft een aangepaste en gespecialiseerde behandeling nodig.

Verzoeker is in behandeling bij verschillende dokters en deze achten het ook absoluut niet- raadzaam om hem terug te sturen naar zijn land van herkomst.

Het besluit van DVZ dd. 06.03.2013 geeft niet weer welke de reden tot onontvankelijkheidsverklaring is.

Art. 3 EVRM verzet zich bovendien tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Het is geenszins menswaardig om een persoon die zwaar depressief is uit te wijzen uit een land dat haar de aangepaste medische voorzieningen kan aanbieden, terwijl in haar land van herkomst, Marokko, de vereiste en gepaste behandeling niet in dezelfde mate beschikbaar is.

Het staat dan ook buiten kijf dat de medische toestand van mijn verzoekster een reëel risico inhoudt:

- 1. Voor zijn eigen leven en fysieke integriteit.*
- 2. Voor de onmenselijke toestand waarin hij terecht dreigt te komen.*

Aangaande de beschikbaarheid van de gepaste medische behandeling in Marokko kan het volgende gesteld worden:

- 1. De behandeling van een depressie in Marokko is minder intens dan de behandelingen die in België worden aangeboden.*
- 2. Verzoeker beschikt over zeer geringe middelen om de behandeling van zijn aandoening in Marokko verder te zetten, voor zover er al een instelling in de buurt zou zijn. Het sociale systeem in haar thuisland haalt ook zeker niet de kwaliteit van het Belgische, waardoor verzoekster ondersteund zou kunnen worden. Verzoekster beroept zich dan ook op de financiële en geografische onmogelijkheid om in zijn land van herkomst de gepaste behandeling te kunnen genieten.*

Bovendien maakte verzoeker medische attesten over aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de ernst van de ziekte bevestigen.

De Dienst Vreemdelingenzaken deelt de reden tot onontvankelijkheidsbeslissing niet mee.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook geenszins aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9ter van verzoeker geweigerd wordt.

De bestreden beslissingen bevatten geen voldoende motivering en komen tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; RvS. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar zijn en dat zij steunen op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd zijn.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Artikel 9ter beschermt niet alleen tegen directe levensbedreigingen, maar ook tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land waar de aanvrager naar zou moeten terugkeren. Voor toepassing van de medische filter moet DVZ beide elementen nagaan en motiveren.

(RvV 83.956 van 29 juni 2012; RvV 84.293. 6 juli 2012; RvV 85.967, 21 augustus 2012; RvV 88.189. september 2012)

De aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten bij of na onontvankelijke 9ter aanvraag kan zonder onderzoek van medische elementen, maar gedwongen uitvoering van het BGV kan niet zonder onderzoek van medische elementen; tenminste als de medische elementen ernstig genoeg zijn en als precies aangetoond en gemotiveerd is dat een gedwongen terugkeer art. 3 EVRM zou kunnen schenden.

(RvV 74.387, 31 januari 2012 dat verwijst naar arrest van de RvS 207.909, 5 oktober 2010 + aanvulling van de redactie op basis van RvS 216.972, 21 november 2011)

Zolang in de 9ter aanvraag niet ten gronde is onderzocht of de ingeroepen medische elementen een schending van 3 EVRM inhouden, kan er geen BGV worden afgeleverd. Ook niet wanneer intussen de 9bis onontvankelijk is verklaard.

(RvV 16.199, 23 september 2008; RvV 45.435, 25 juni 2010; RvV 47.909, 08 september 2010). Mogelijks is deze rechtspraak niet meer geldig na het RvS-arrest 207.909 van 5 oktober 2010: zie RvV 74.387. 31 januari 2012)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers, waar ze de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoeren, zich lijken te beperken tot de tweede en derde bestreden beslissingen, waar zij stellen dat

het geenszins menswaardig is om een zwaar depressief persoon “uit te wijzen”. Dit middel wordt bijgevolg *infra* behandeld onder punt 3.2.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekers stellen herhaaldelijk dat de bestreden beslissing niet weergeeft wat de reden is waarom hun verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard.

De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing wel duidelijk de redenen aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verblijfsaanvraag van verzoekers op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en wordt met verwijzing naar artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet toegelicht dat de ingeroepen elementen reeds werden behandeld in een voorafgaande procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die op 5 april 2012 door verzoekers werd opgestart en op 25 juli 2012 door de gemachtigde werd onontvankelijk verklaard.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is. Zij stellen dat er louter gebruik wordt gemaakt van standaardformuleringen die geenszins kunnen overtuigen en die onvoldoende zijn gestoeld op de individuele problematiek van verzoekers. Zij wijzen op de ernstige gezondheidsproblemen van verzoekster, met name haar depressie, waarvan zij een medisch attest hadden voorgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekers eveneens geschonden achten, houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en de beweerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...) 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. (...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers inderdaad op 5 april 2012 reeds een aanvraag hebben ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die door de gemachtigde op 25 juli 2012 onontvankelijk werd verklaard. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekers in deze verblijfsaanvraag reeds de depressie van tweede verzoekster hebben ingeroepen en dit hebben ondersteund met een standaard medisch getuigschrift van 4 april 2012, opgesteld door Dr. M.C. op 4 april 2012.

Verzoekers betwisten niet dat hun tweede aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 1 februari 2013, die aanleiding gaf tot de thans bestreden beslissing, betrekking heeft op dezelfde medische elementen als vermeld in de aanvraag van 5 april 2012.

De Raad wijst op artikel 9ter, §3, °5 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van die aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag op grond van diezelfde bepaling. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in die zin heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing dat de elementen ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag van 1 februari 2013 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige dergelijke verblijfsaanvraag, met name deze ingediend op 5 april 2012. Dit wordt, zoals *supra* gesteld, door verzoekers niet betwist. Evenmin betwisten verzoekers de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 14 november 2012 blijkt dat verzoeksters gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag van 5 april 2012, en dat het voorgelegde medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster bevestigt. Met verwijzing naar artikel 9ter, §3, °5 van de Vreemdelingenwet kon de gemachtigde op basis van die vaststellingen dan ook tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag besluiten. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden betreft de motivering van de bestreden beslissing geen stereotiepe motivering die onvoldoende werd geïndividualiseerd en die geen rekening houdt met het voorgelegde medisch attest betreffende verzoeksters gezondheidsproblematiek, nu de vaststelling in de bestreden beslissing dat de medische elementen reeds werden ingeroepen uitdrukkelijk gebeurde op grond van en met verwijzing naar het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 14 november 2012 en de vorige verblijfsaanvraag van 5 april 2012.

Verzoekers werpen ter zitting nog op dat, zowel in de huidige bestreden beslissing als in de beslissing van 25 juli 2012 waarin verzoekers' vorige verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, slechts werd gemotiveerd omtrent de afwezigheid van "acuut levensgevaar", terwijl artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimer toepassingsgebied heeft dan directe levensbedreigingen, en met name ook beschermt tegen een reëel risico wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De Raad kan verzoekers weliswaar volgen waar zij menen dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimer toepassingsgebied omvat dan louter levensbedreigende ziekten. Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet inderdaad in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (*cf.* RvS, nrs.229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

Met deze kritiek gaan verzoekers echter geheel voorbij aan de motivering van de bestreden beslissing, die immers geen beslissing is op grond van artikel 9ter, §3, 4° lid van de Vreemdelingenwet waarbij de aanvraag onontvankelijk zou verklaard zijn omdat de ziekte volgens de ambtenaar-geneesheer kennelijk niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, noch een beslissing in de gegrondheidsfase van artikel 9ter betreft waarin beide hypothesen van deze bepaling van de Vreemdelingenwet zouden dienen te worden onderzocht, maar een beslissing in de ontvankelijkheidsfase gestoeld op het vijfde lid van artikel 9ter, §3 omdat dezelfde medische elementen reeds eerder werden aangehaald. Waar verzoekers erop wijzen dat in de beslissing van 25 juli 2012 slechts werd gemotiveerd omtrent de afwezigheid van acuut levensgevaar, wijst de Raad erop dat die beslissing van 25 juli 2012 niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep en dat tegen die

beslissing in het geheel geen beroep werd aangetekend, zodat zij thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Gelet op het voorgaande maken verzoekers met hun betoog niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig is en dat de beslissing dus niet afdoende werd gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat de gemachtigde in het kader van de zorgvuldigheidsplicht direct en persoonlijk inlichtingen diende te vragen aan verzoekers of hen de gelegenheid diende te bieden alle relevante stukken voor te leggen, wijst de Raad erop dat verzoekers *in casu* om een voordeel hebben verzocht bij wijze van een verblijfsaanvraag en dat zij bij het indienen van die aanvraag al hun argumenten hebben kunnen uiteenzetten. Zij hebben dit ook nog op latere tijdstippen kunnen doen bij wijze van een aanvulling op hun aanvraag. Met al hun argumenten werd ook rekening gehouden. Verder wijst de Raad erop dat verzoekers zich beperken tot een theoretisch betoog en op geen enkele wijze verduidelijken welke elementen zij nog zouden hebben aangereikt. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde heeft nagelaten de bestreden beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, zodat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is, voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, ongegrond.

3.2 Aangaande de tweede en derde bestreden beslissingen

Tegen de tweede en derde bestreden beslissingen voeren verzoekers in hun enig middel, naast de schending van artikel 3 van het EVRM, het volgende aan:

“Art. 3 EVRM verzet zich bovendien tegen een onmenselijke of vernederende behandeling. Het is geenszins menswaardig om een persoon die zwaar depressief is uit te wijzen uit een land dat haar de aangepaste medische voorzieningen kan aanbieden, terwijl in haar land van herkomst, Marokko, de vereiste en gepaste behandeling niet in dezelfde mate beschikbaar is.

Het staat dan ook buiten kijf dat de medische toestand van mijn verzoekster een reëel risico inhoudt:

- 1. Voor zijn eigen leven en fysieke integriteit.*
- 2. Voor de onmenselijke toestand waarin hij terecht dreigt te komen.*

Aangaande de beschikbaarheid van de gepaste medische behandeling in Marokko kan het volgende gesteld worden:

- 1. De behandeling van een depressie in Marokko is minder intens dan de behandelingen die in België worden aangeboden.*
- 2. Verzoeker beschikt over zeer geringe middelen om de behandeling van zijn aandoening in Marokko verder te zetten, voor zover er al een instelling in de buurt zou zijn. Het sociale systeem in haar thuisland haalt ook zeker niet de kwaliteit van het Belgische, waardoor verzoekster ondersteund zou kunnen worden. Verzoekster beroept zich dan ook op de financiële en geografische onmogelijkheid om in zijn land van herkomst de gepaste behandeling te kunnen genieten. Bovendien maakte verzoeker medische attesten over aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de ernst van de ziekte bevestigen.”*

“De aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten bij of na onontvankelijke 9ter aanvraag kan zonder onderzoek van medische elementen, maar gedwongen uitvoering van het BGV kan niet zonder onderzoek van medische elementen; tenminste als de medische elementen ernstig genoeg zijn en als precies aangetoond en gemotiveerd is dat een gedwongen terugkeer art. 3 EVRM zou kunnen schenden.

(RvV 74.387, 31 januari 2012 dat verwijst naar arrest van de RvS 207.909, 5 oktober 2010 + aanvulling van de redactie op basis van RvS 216.972, 21 november 2011)

Zolang in de 9ter aanvraag niet ten gronde is onderzocht of de ingeroepen medische elementen een schending van 3 EVRM inhouden, kan er geen BGV worden afgeleverd. Ook niet wanneer intussen de 9bis onontvankelijk is verklaard.

(RvV 16.199, 23 september 2008; RvV 45.435, 25 juni 2010; RvV 47.909, 08 september 2010). Mogelijks is deze rechtspraak niet meer geldig na het RvS-arrest 207.909 van 5 oktober 2010: zie RvV 74.387. 31 januari 2012)

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Waar verzoekers stellen dat een bevel om het grondgebied kan worden afgeleverd nadat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, merkt de Raad op dat *in casu* slechts een bevel werd afgeleverd, waarvan de gedwongen uitvoering op dit moment niet aan de orde is.

Verzoekers stellen vervolgens dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd zolang niet is onderzocht of de ingeroepen medische elementen in de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt echter dat de thans bestreden bevelen met inreisverboden werden genomen op dezelfde dag als de eerste bestreden beslissing. In de eerste bestreden beslissing werd de verblijfsaanvraag van verzoekers onontvankelijk verklaard omdat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, hetgeen zoals *supra* uiteengezet als dusdanig niet wordt betwist door verzoekers. De Raad wijst erop dat deze vorige verblijfsaanvraag werd afgesloten met een beslissing tot onontvankelijkheid van 25 juli 2012 omdat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur in zijn medisch advies van 23 juli 2012 voor deze beslissing de ingeroepen medische elementen heeft onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en heeft vastgesteld dat het medisch dossier niet toelaat een graad van ernst vast te stellen zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM), dat een aandoening vereist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Nu verzoekers niet betwisten dat de medische elementen die zij bij hun verblijfsaanvraag van 1 februari 2013 hebben ingeroepen ook al werden ingeroepen bij hun verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 5 april 2012, kunnen zij gelet op dit medisch advies van 23 juli 2012 niet dienstig voorhouden dat deze medische elementen nog niet werden beoordeeld in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoekers stellen dat een uitwijzing van verzoekster die zwaar depressief is naar haar land van herkomst, waar de vereiste behandeling niet in dezelfde mate beschikbaar is als in België, artikel 3 van het EVRM zou schenden, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in medische dossiers de lat extreem hoog legt alvorens een schending van dit artikel te aanvaarden (cfr. EHRM 27 februari 2014, nr. 70055/10, Josef / België ; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh Ekale Mwanje / Belgique en RvS 28 november 2013, nr. 225.633). Hoewel het EHRM vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek. De vreemdeling kan volgens de thans geldende rechtspraak van het EHRM worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft volgens het EHRM geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan. *In casu* kan de Raad niet vaststellen dat uit het betoog van verzoekers aangaande de ziekte van tweede verzoekster dergelijk vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal karakter van haar aandoening blijkt, zij voeren dit evenmin zelf aan, zodat een schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 1.400 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

A. MAES